

důsledcích i stěžovatele. Stěžovatel napadá tuto část rozsudku odvoláním, které jest však ve skutečnosti zmateční stížností, opírající se o důvod čís. 11 Šu 281 tr. ř. Avšak do této části rozsudku nepřísluší stěžovateli ani právo odvolání, ani právo zmateční stížnosti. Okolnost, že řízení proti němu bylo vedeno ve spojení s trestním řízením proti F-ovi, nepropůjčuje mu povahy obžalovaného i co do řízení, pokud bylo vedeno, a do rozsudku, pokud byl vynesena proti F-ovi. Nepřísluší mu ani povaha soukromého účastníka, protože neprohlásil v první stolici, že se k trestnímu řízení proti F-ovi připojuje (§ 47 tr. ř.). Bylo proto v tomto směru zmateční stížnost zavrhnouti v neveřejném zasedání z důvodu, že byla podána osobou k tomu neoprávněnou (§ 282 tr. ř., § 1 čís. 1 a § 4 čís. 1 zákona čís. 3 z roku 1878, viz i § 283 tr. ř.). Nehledě k tomu, stěžovatel nedokázal ani formální vadnost povšechného skutkového předpokladu nalézacího soudu, že stěžovatel půjčil flobertku F-ovi nevěda, že jí tento použije k pytláčení, a jest touto skutečností propadnutí zbraně odůvodněno, třebaže nebyla nosena majitelem, nýbrž osobou jinou, nemající zbrojního pasu.

Čís. 1801.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Po skončení shromáždění, kdy bylo mluveno pouze v malých skupinách, přicházejí přítomné osoby v úvahu jako zástup (§ 39 zákona).

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Zm II 456/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Olomouci ze dne 3. června 1924, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle Šu 16 čís. 1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Neprávem spatřuje zmateční stížnost důvod zmatku podle čís. 4 Šu 281 tr. ř. v tom, že byl zamítnut návrh na provedení důkazu o tom, že, co se mluvilo, bylo ve volné zábavě. Návrh čelil zřejmě proti stanovisku obžalovacího spisu, že výroky byly obžalovanými proneseny ve shromáždění, tudíž ve smyslu Šu 39 zákona na ochranu republiky veřejně. Výsledky hlavního přelíčení, mezi nimi i údaj samotného obžalovaného, dle něhož bylo v kritické době v místnosti přítomno asi dvacet osob, opravňovaly však nalézací soud k závěru, že čin spáchán byl veřejně, a to i v tom případě, byla-li schůze tehdy, jak se namítá na jiném místě zmateční stížnosti, již skončena a bylo-li pak mluveno pouze v malých skupinách, neboť i pak přicházeli by přítomní v úvahu jako

zástup zakládající podle §u 39 zákona na ochranu republiky rovněž pojem veřejnosti.

Čís. 1802.

Podle článku XV. zák. z 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. jsou nemocenské příspěvky, jež zaměstnavatel sráží zaměstnancům ze mzdy nebo služného, statkem jemu svěřeným.

Pojem »svěření« (§ 183 tr. zák.) nevyžaduje hmotné odevzdání věci od osoby k osobě; stačí i nepřímé propůjčení disposiční moci nad ní.

Subjektivní předpoklady skutkové podstaty zpronevěry.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1924, Zm I 559/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. června 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný byl uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., ježto v roce 1923 v H. částku 1.039 Kč 63 h ze mzdy dělníkům strženou jako členský příspěvek pro okresní nemocenskou pokladnu v H., tedy věci jemu svěřené, hodnoty vyšší 200 Kč za sebou zadržel a sobě přivlastnil. Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost s hlediska tohoto důvodu, že skutková podstata zločinu, obžalovanému za vinu kladeného, není dána, přes to, že v článku XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., jímž doplněny, pokud se týče pozměněny byly předpisy zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. o nemocenském pojištění dělníků, se praví, že »příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem, zaměstnavateli svěřeným«. Při tom poukazuje stížnost k odůvodnění svého stanoviska na rozhodnutí bývalého zrušovacího soudu ve Vídni sb. č. 1625 a plenární rozhodnutí téhož soudu sb. č. 1646, ve kterých je vyslovena zásada, že dlužníkem okresní nemocenské pokladny ohledně zaměstnanců pojištěním povinných je zaměstnavatel a, že příspěvky, které tento u výkonu svého poštižního práva (§ 36 zák. z roku 1888) ze mzdy sráží, nejsou ve smyslu §u 183 tr. zák. statkem svěřeným. Stížnost míní, že na správnosti vývodů hořejších rozhodnutí ničeho nemění zákon čís. 268/1919 sb. z. a n., nanejmeně citovaný článek XV. Neboť prý: 1. všechna uvedeným rozhodnutím za základ sloužící ustanovení zákona z roku 1888 zůstala až do dnes v platnosti a tudíž předpoklady těchto rozhodnutí platí i ještě dnes. 2. novella čís. 268/19 nevyslovuje, že, zaměstnavatel, jenž neodvede příspěvky pojišťovně, dopustí se zločinu podle §u 183 tr. zák. 3. ustanovení článku XV. zákona čís. 268/1919: a) jest theoretisujícím a nikoli disposičním a praktickým a b) pojmu zpronevěry podle §u 183